

Egy
decemberi
nap

Josie Silver

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

Jamesnek, Ednek
és Alexnek szeretettel.

2008

December 21.

Laurie

Kész csoda, hogy aki télen tömegközlekedik, nem dől ki vagy fordul fel a rengeteg sok bacitól. Az elmúlt tíz percben folyton rám köhögött vagy rám tüsszentett valaki, a szemben ülő tata meg, esküszöm, a pólójába törülte az orrát.

Annyira fáradt vagyok, hogy itt is el tudnék aludni, ennek az imbolygó, tömött busznak a felső szintjén. Hála isten, karácsonyig már nem kell dolgoznom, ugyanis sem agyilag, sem fizikailag nem bírnék ki még egy műszakot annak az átkozott hotelnek a recepcióján. Gyakorlatilag akkor is alszom, ha épp ébren vagyok. Megfogant bennem az is, hogy amint holnap megérkezem a szívet melengetően ismerős szülői házba, az új év beköszöntéig téli álmod fogok aludni. Mindig elfog valami megnyugtató időtlenségérzet, mikor Londont egy kis időre elhagyva visszatérek az álmosítóan egyhangú középangliai vidéki életbe, és beköltözöm egykori szobámba, még akkor is, ha gyerekkori emlékeim nem feltétlenül mind örömteliek. Még a legösszetartóbb családban is rendre előfordul valami tragédia, a miénk ráadásul nagyon korán jött, és mély sebet ejtett. Ezen azonban most nem fogok sokat rágódni, mivel a karácsony a remény meg a szeretet ünnepe, és, ami engem momentán a leginkább felvillanyoz, a kiadós alvásé. Az alvásé, melyet csak az szakít meg, mikor versenyt zabálunk a bátyámmal, Daryllel és a barátnőjével, Annával, na meg a sok ilyen-olyan, vérgiccses karácsonyi film. Hogy is lehetne megunni, mikor a szerencsétlen főszer ott áll a kutya hidegben, és néma jelekkel adja tudtára a legjobb barátja

feleségének, hogy a szíve menthetetlenül őerte van oda, és hogy örökké szeretni fogja? Ez lenne a szerelem? Nem vagyok biztos benne. Úgy értem, persze ez is egy fajtája a szerelemnek, bár elég giccses, viszont legalább te vagy a világ legszemetebb barátja.

Feladom, hogy az itteni baktériumok miatt aggódjak, hiszen kétségtelenül lenyeltem már annyit belőlük, hogy kinyírjanak, ha úgy akarják, szóval odanyomom a homlokomat a párás ablakhoz, és bámulom az elsuhanó, karácsonyi díszekkel felcicomázott, fényben úszó Camden Street ízléstelelenül berendezett kirakatait, melyekben a bőrdzsekitől kezdve a leggagyibb londoni szuvenírig minden kapható. Még délután négy óra sincs, de Londonban már beállt a szürkület; ráadásul ma egész nap nem volt normális nappali világosság.

A tükörképemet látva megállapítom, hogy le kéne már vennem azt az aranyfüstös glóriát, amit a szállodai menedzser rakatott a fejemre, mert úgy nézek ki, mint aki Gábriel arkangyalt készül eljátszani az iskolai betlehemesben, de aztán úgy döntök, nem érdekel. Mások sem izgatják magukat miatta: sem az anorákos pasi, aki több mint fél ülést elfoglal mellettem, és már bele is aludt a tegnapi újságjába; sem az a csapat kisiskolás, akik egymáson áthajolva ordítanak a hátsó ülésen; a szemben ülő korpás hajú nő a hópelyhes fülbevalójával meg aztán egész biztos tojik rá. Amúgy értékelem ékszerválasztásában az iróniát, és ha igazán szemét lennék, akkor megérinteném a vállát és megmondanám neki, hogy a fülbevalójával mennyire felhívja a figyelmet arra a fejbőrviharra, amit a feje minden egyes megmozdítása idéz elő. De nem vagyok elég szemét, vagy mégis? Csak magamban? De nem mindenki ezt csinálja?

Jézusom, hányszor áll még meg ez a busz? Még mindig mérföldekre vagyok a lakásomtól, de a busz máris jobban meg van tömve, mint egy vásárra induló marhavagon.

Gyerünk már!, mondogatom magamban. *Indulás, vigyél már haza, te busz!* Bár az itteni lakás most kissé elhagyatott lesz, mivel a lakótársam, Sarah már hazautazott a szüleihez. Sebaj, egy nap múlva én is otthon leszek!

A busz most nagyot fékezve megáll, én meg nézem, amint lent egy sereg ember próbál leszállni, mialatt kábé ugyanígy igyekszik felpréselni magát a buszra. Mintha azon versengénének, hány ember fér el a lehető legkisebb helyen.

A buszmegállóban egy lehajtható ülésen egy srác kuporog. Biztos nem erre a buszra vár, mert teljesen elmerült abban a keményfedeles könyvben, melyet a kezében tart. Azért is tűnt fel nekem, mert láthatólag tökéletesen hidegen hagyja őt a tülekedés és lökdösődés az ajtónál, pont olyan, mint azokban a női filmes effektekben, mikor valaki teljesen mozdulatlan, a világ pedig csak pörög-forog körülötte, kissé elmosódottan, mint egy kaleidoszkópban.

Az arcát nem látom, csak szőke feje búbját. A haja kicsit hosszúra van hagyva, és úgy képzem, ha még jobban megnő, hullámos is. Kék gyapjú tengerészkabát van rajta, és egy sál, melyet mintha valaki úgy kötött volna neki. Kicsit giccses, és nem igazán illik az amúgy trendi öltözékéhez – a szűk, sötét farmerhoz és a csizmához. Tökéletesen leköti a könyve. Hunyorgok, próbálom az ablakhoz szorítani a fejemet, hogy megnézzem, mit olvas, sőt, még a bepárásodott ablaküveget is letörlöm a kabátujjammal, hogy jobban lássak.

Nem tudom, az üveget törlő karom mozgása vagy a korpás hajú nő hópelyhes fülbevalóinak villanása jutott-e el periferikus látásáig, mindenesetre most felemeli a fejét, és párat pislogva tekintetét ablakomra irányítja. Jobban mondva *rám*.

Most mindketten egymást bámuljuk. Képtelen vagyok elfordítani a tekintetemet. Érzem, hogy az ajkaim némán mozogni kezdenek, mintha mondani akarnék valamit, a jó ég tudja, mit, és egyszer csak, minden előzmény nélkül úgy

érezem, le kell szállnom a buszról. Teljesen rabul ejt az a késztetés, hogy ki kell jutnom innét, és oda kell mennem hozzá. De nem mozdulok. Egy izmomat sem mozdítom, mivel jól tudom, hogy átkozottul semmi esélyem sincs átkászalódni a mellettem ülő anorákoson, aztán átvergődni a tömött buszon, mielőtt az újból elindulna. Így aztán egy másodperc töredéke alatt úgy döntök, ott maradok, ahol vagyok, és inkább megpróbálom a srácot idevonzani delejes, kétségbeesetten vágyakozó pillantással.

Nem éppen egy filmsztár, és nem is kifejezetten jóképű, de van a tartásában valami nagymenő hanyagság, és egyfajta komolykodó „Engem kérdeztél?” sármosság, ami nagyon vonzó. Innen nem tudom kivenni a szeme színét. Talán zöld. Vagy kék?

És most történik valami. Nevezzük akarátávitelnek, vagy akárminek, a lényeg, hogy biztos vagyok benne, őt is ugyanaz a villámcsapás érte, mint engem: mintha egy láthatatlan villám két ága megmagyarázhatatlanul összeforrasztott volna minket. A hirtelen, majdhogynem sokkoló felismerés leplezetlen döbbenete árad kikerekedett szeméből. Úgy néz, mint aki nem hisz a szemének, mint mikor egész véletlenül összeakadsz egy régi jó barátoddal, akit már ezer éve nem láttál, és egyszerűen nem hiszed el, hogy ott áll veled szemben.

A tekintete azt mondja: *Hát szia!*, és hogy *Té jó ég, tényleg te vagy az?*, és azt is, hogy *El se hiszed, mennyire jó téged újra látni!* Mindezt egyetlen pillantással.

Most rápillant a tülekedő sokaságra, akik még mindig arra várnak, hogy felszálljanak a buszra, aztán visszapillant rám, és szinte hallom, hogy csak úgy cikáznak a gondolatok az agyában. Azon agyal, vajon mekkora őrültség volna felszállni a buszra, és mit mondana, ha nem lenne köztünk az ablaküveg és a lent álló csürhe, és hogy bolondság volna-e

kettesével szedni a lépcsőfokokat, hogy mielőbb odaérjen hozzám.

Nem, próbálok neki válaszolni. Nem, nem fogod hülyén érezni magad. Nem hagyom. Csak szállj fel a buszra, lécci! A srác még mindig engem bámul, aztán lassan mosoly fut végig kedves ajkán, mintha nem tudná tovább magában tartani. Én szinte kábán visszamosolygok rá. Én sem tudom megállni.

Lécci, szállj fel a buszra! A fiú most felpattan, mintha hirtelen elhatározásra jutott volna, becsapja a könyvet, és a két lába közt tartott hátizsákba hajítja. Előrelendül, én pedig lélegzet-visszafojtva nyomom a tenyeremet az ablaküvegre, így biztatom, hogy siessen, pedig jól hallom, amint a busz ajtaja szisszenve becsukódik, és a sofőr kiengedi a keziféket.

Ne! Ne! Istenem, nem hajthat el csak így a megállóból, karácsony van! Ezt szeretném kiáltani, pedig a busz már besorolt az autók közé, és kezd felgyorsulni, a srác meg csak ott áll az utcán, és nézi, hogyan távolodunk. Látom, hogy a kudarc kioltja a szép fényt a szemében, és mivel karácsony van, és mivel reménytelenül beleestem egy ismeretlenbe a buszmegállóban, dobok neki egy búcsúcsókot, és homlokomat az üvegre tapasztva nézem őt, ameddig el nem tűnik a szemem elől.

Aztán eszembe jut. A francba! Miért nem téptem ki egy lapot ennek a szerencsétlennek a könyvéből itt mellettem, és miért nem írtam rá valamit, hogy megmutassam neki? Megtehettem volna. A mobilszámomat is felírhattam volna az ablaküveg párájába. Kinyithattam volna a kis négyszögletű ablakot, hogy kiordítsam a nevemet, címemet, vagy valami. Egy csomó dolog jut most eszembe, amit megtehettem volna, és meg kellett volna tennem, csakhogy akkor egy sem jutott az eszembe, mivel nem tudtam a szememet levenni erről a fiúról.

Egy kívülálló számára az egész egy Oscar-díjra érdemes, hatvan másodperces némafilm lett volna. Ettől kezdve, ha megkérdezi tőlem valaki, estem-e szerelemben első látásra, azt fogom neki mondani: hát persze, egy csodálatos perc erejéig, 2008. december 21-én.

2009

Újévi elhatározások

Csak kettő lesz ebben az évben, de azok nagyon ütősek.

- 1) Meg kell találnom azt a srácot a buszmegállóból.
- 2) Találni valami normális munkát egy magazinnál.

A fenébe! Bárcsak ceruzával írtam volna, most kiradíroznám az egészet, és megcserélném a sorrendet. Ugyanis az lenne a tuti, ha előbb találnék egy nagymenő állást egy magazinnál, aztán véletlenül összefutnék a buszos fiúval egy kávézóban, a tálcámon valami szuper egészséges kajával ebédre, amit ő persze kiverne a kezemből, majd felpillantva, azt mondaná: – Ó, hát te vagy az! Végre!

Aztán kihagynánk az ebédet, és inkább a parkba sétálni, merthogy közben elment az étvágyunk, viszont megtaláltuk életünk nagy szerelmét.

Szóval, így. Kívánjatok sok szerencsét!

Március 20.

Laurie

– Ő lenne az? Olyan buszszerű vibrálást éreztem.

Tekintetemmel követem, merrefelé bólogat Sarah, és végigpásztázom a telt ház as bár péntek esti közönségét. Ez már szokásunkká vált, akárhová megyünk, hogy végignézzük az arcokat, a tömeget, és kutatunk a buszos fiú után, ahogy Sarah elkeresztelte őt, miután januárban megmutattuk egymásnak újévi fogadalmainkat. Az ő családi karácsonya fent Yorkban sokkal zordabb biznisznek tűnt, mint a mi bekuc-kózós, nagy zabálás ünnepünk Birminghamben, de mindket-ten eléggé beborultan tértünk vissza a téliesen sötét London realitásába. Én azonnal bedobtam a „szerelem első látásra” című könnyfakasztó sztorimat a szánalomládába, de aztán meg is bántam. Nem mintha nem bíznék meg Sarah-ban; inkább amiatt, hogy attól a perctől kezdve Sarah sokkal job-ban rá van izgulva arra, hogy megtaláljuk a srácot, mint én. Én meg egyre inkább belebolondulok ebbe az egészbe.

– Melyik az? – Homlokráncolva nézem az embereket, vagyis a tök ismeretlenek tarkóját. Sarah felhúzza az orrát, miközben próbálja kitalálni, hogyan adja tudtomra, kit is keressek.

– Ott, középen, a kék ruhás nő mellett.

A nőt sokkal könnyebb kiszúrni. Egyenesre vasalt, hirtelenszöke hajzuhatagán épp megcsillan a fény, amint hátraveti a fejét, és ránevet a mellette ülő fiúra.

A srác kábé olyan magas, mint ő. A haja is hasonló, és sötét inges vállának vonala meglepően olyan, mint az övé

volt. Persze ettől még bárki lehet, de ezzel az erővel lehet a buszos srác is. Minél tovább nézem, annál inkább biztos vagyok benne, hogy a keresgélésnek vége.

– Nem tudom – mondom lélegzet-visszafojtva, mivel olyan közel van, amennyire csak lehet. Annyiszor adtam már szemleírást róla, hogy Sarah valószínűleg jobban tudja, hogy néz ki, mint én. Szeretnék közelebb kúszni hozzá. Azt hiszem, igazából már közelebb is kúsztam, de Sarah ráteszi a kezét a karomra, és leállít, mert ebben a pillanatban a srác odahajol, hogy megcsókolja a szőke arcát, aki azonnal a világ legutálatosabb perszónája lett a számomra.

Édes istenem, ez ő! Ne! Ennek nem így kellett volna történnie! Esténként, mikor lehunytam a szemem, ezer változatban végigpörgettem a jelenetet, és még soha, ismétlem, *soha* nem így lett vége. Néha a srác egy csomó barátjával van egy bárban, máskor egyedül ül és olvas, de az még egyszer sem merült fel, hogy barátnője van, akivel úgy smárolnak, hogy a srác szinte elmerül a ragyogó szőkeségben.

– A francba! – mormolja Sarah, és a kezembe nyomja a bort. Mindketten azt nézzük, ahogy ezek ketten folytatják a csókolózást. És még mindig folytatják. Jézus, ezeknek nincs szégyenérzetük? A srác most jól belemarkol a csaj fenekébe, jócskán túllépve egy zsúfolt bár illemszabályain. – Fogjátok már vissza magatokat! – mordul fel Sarah. – Egyébként nem a te eseted, Lu.

Teljesen össze vagyok zuhanva. Annyira, hogy egy hajtásra kiiszom a bort, aztán megborzongok.

– Azt hiszem, mennünk kéne – mondom, és nevetésszerűen közel vagyok ahhoz, hogy elbőgjem magam. Ezek most abbahagyják a csókolózást, a csaj kisimítja a ruháját, a srác belesuttog valamit a fülébe, aztán megfordul, és elindul felénk.

Azonnal tudom, mi újság. A srác ott megy el közvetlenül mellettünk, és én szinte felnevetek, annyira megszedít a megkönnyebbülés.

– Nem ő az – suttogom. – Nem is nagyon hasonlít rá.

Sarah a szemét forgatja, és hangosan kiereszti a levegőt, amit eddig ezek szerint eddig visszatartott. – Te jó ég, ez kibaszott szerencse! Micsoda egy tetű! Tudod, milyen közel voltam ahhoz, hogy fellökjem?

Sarah-nak igaza van. A csávó, aki elkacsázott mellettünk a klotyóra, baromi nagyra volt magától, és miközben a csaj piros rúzsoltjait törölgette a szájáról a keze fejével, önelégülten mosolygott.

Úristen, azonnal kell innom még valamit. A buszos srácot most már három hónapja keressük. Vagy megtaláljuk hamarosan, vagy az elmeegógyon kötök ki.

Később, a Delancey Streetre érve, lerúgjuk magunkról a cipőt, és rázuhanunk a kanapéra.

– Arra gondoltam... – kezd bele Sarah a kanapé túloldaláról, ahová lezutyant. – Van egy srác a munkahelyemen, szerintem tetszene neked.

– Nekem csakis a buszos fiú kell – sóhajtom, szappanoperába illő melodramatikus hangsúllyal.

– De mi van, ha ráakadsz, és kiderül, hogy egy szar alak? – kérdezi Sarah. A ma esti kínos élményünk a bárban neki is nagyon betalált.

– Úgy gondolod, fel kéne hagynom a kereséssel? – kérdezem, és elnehezedett fejemet a kanapé karfájáról felemelve rábámulok. Sarah széttárja a karját, és úgy is hagyja.

– Csak azt mondom, hogy kéne egy B terv.

– Arra az esetre, ha egy szar alak?

Sarah a hüvelykujjával helyesel. Úgy tűnik, nincs ereje felemelni a fejét.

– Persze lehet, hogy egy first class, szuper top, kurva jó fej pasi – mondja Sarah. – De az is lehet, hogy barátnője van. Sőt, ne adj’ isten, Lu, még az is lehet, hogy nős!

Elakad a lélegzetem. Tényleg. – Az nem lehet! – nyögöm ki végül. – Tuti szingli, és tuti fantasztikus, és csak arra vár, hogy megtaláljam. – Ezt egy részeg nő teljes átélésével nyögöm ki. – Sőt, az is lehet, hogy ő is keres engem.

Sarah feltámaszkodik a könyökére, és rám bámul. Hosszú, vörös fürtjei totál összekuszálódva, spirálja az éjszakavégi elkenődés állapotában.

– Csak azt akartam mondani, hogy neked, azaz *nekünk*, talán túl nagy elvárásaink vannak, és ezért egy kicsit óvatosabbnak kellene lenned, azaz *lennünk*. Ennyi.

Tudom, hogy Sarah-nak igaza van. Az este a bárban majd elállt a szívverésem.

Egymásra nézünk, aztán Sarah megveregeti a lábamat. – Megtaláljuk – mondja.

Szimpla együttérző gesztus, de ebben a kótyagos állapotban gombóc nő tőle a torkomban.

– Megígéred?

Sarah bólogat, és keresztet rajzol a szívére, mire szortyogós zokogás tör fel belőlem, egyfelől, mert hullafáradt vagyok, és mert be vagyok rúgva, meg mert néha nem bírom magam elé idézni a buszos fiú arcát, és félek, hogy el fogom felejteni, hogy néz ki.

Sarah felül, felszárítja a könnyeimet a ruhája ujjával.

– Ne sírj, Lu – suttozja. – Addig keressük, amíg meg nem találjuk.

Rábólintok, és újból az artex mennyezetet kezdem fixálni, aminek újrafestésére a tulaj már akkor ígéretet tett, mikor néhány éve ideköltöztünk. – Addig. És fantasztikus pasi lesz.

Sarah elhallgat, aztán feltartott mutatóujját tétován a feje fölé viszi. – Ajánlom is! Különben rávésem a homlokára, hogy szar alak.

Bólintok. Hűségét nagyra értékelem, és viszonzom is. – Lehetőség egy rozsdás szikével – teszem hozzá, kiszínezve az amúgy is ijesztő képet.

– És majd jól elfertőződik, és a srácnak a végén leesik a feje – motyogja Sarah.

Behunyom a szemem, és némán nevetni kezdek. Amíg meg nem találok a buszos fiút, érzelmeim oroszlánrésze Sarah felé irányul.